ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

τῆς 17ης Μαΐου 1982

γιά τήν ἐπιδότηση ἐπιτοκίων ἐξαγωγικῶν πιστώσεων ἀπό τή Γαλλία πρός τήν Ἑλλάδα μετά τήν προσχώρηση τῆς χώρας αὐτῆς στήν Εὐρωπαϊκή Οἰκονομική Κοινότητα

(Τό κείμενο στή γαλλική γλώσσα εἶναι τό μόνο αὐθεντικό)

(82/364/ΕΟΚ)

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

Ἔχοντας ὑπόψη:

τή συνθήκη περί ἱδρύσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητας, καί ἰδίως τό ἄρθρο 93 παράγραφος 2 πρῶτο ἐδάφιο,

'Αφοῦ κάλεσε τά ἐνδιαφερόμενα μέρη, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο αὐτό, νά ὑποβάλουν τίς παρατηρήσεις τους,

'Εκτιμώντας:

I

ὅτι τήν 1η 'Ιανουαρίου 1981 ἡ 'Ελλάδα ἔγινε μέλος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητας. 'Από τήν ἡμερομηνία αὐτή ἐφαρμόζονται στήν 'Ελλάδα οἱ διατάξεις τῆς συνθήκης γιά τίς κρατικές ἐνισχύσεις καί γιά τίς ἐμπορικές σχέσεις μεταξύ τῶν παλαιῶν Κρατῶν μελῶν καί τῆς χώρας αὐτῆς. Πρίν ἀπό τήν ἡμερομηνία αὐτή, ὅταν ἐπρόκειτο γιά χρηματοδότηση κεφαλαιουχικῶν ἀγαθῶν πρός τήν 'Ελλάδα, τά παλαιά Κράτη μέλη μποροῦσαν νά ἐφαρμόζουν τούς ὅρους δανειοδότησης πού ἔχουν συμφωνηθεῖ διεθνῶς στή «Συμφωνία ἐπί τῶν κατευθυντήριων γραμμῶν γιά ἐξαγωγικές πιστώσεις μέ κρατική ἐνίσχυση», τό λεγόμενο «consensus», τοῦ ὁποίου ἡ Εὐρωπαϊκή Οἰκονομική Κοινότητα ἔγινε μέλος ὅταν τό Συμβούλιο υἱοθέτησε στίς 4 'Απριλίου 1978 ἀπόφαση γιά τό σκοπό αὐτό. Ἡ ἀπόφαση αὐτή βασίζεται στό ἄρθρο 113 τῆς συνθήκης καί ἀφορᾶ ἐξαγωγικές πιστώσεις πρός τρίτες χῶρες·

ὅτι οἱ ὅροι καί τά ἐπιτόκια πού συμφωνήθηκαν στό consensus ποικίλλουν ἀνάλογα μέ τό κατά κεφαλή ἀκαθάριστο ἐθνικό προϊόν τῶν ἀγοραστριῶν χωρῶν, οἱ ὁποῖες κατατάσσονται ἀντίστοιχα σέ τρεῖς κατηγορίες: πλούσιες, ἐνδιάμεσες καί φτωχές·

ὅτι μέ τήν προσχώρηση τῆς 'Ελλάδας στήν Εὐρωπαϊκή Οἰκονομική Κοινότητα, ἡ ὁποία μετέχει στό consensus αὐτό, ἡ 'Ελλάδα ἄλλαξε αὐτόματα καθεστώς ἀπό «ἐνδιάμεση» σέ «πλούσια» χώρα, γιά τήν ὁποία ἐφαρμόζονται ἐλαφρῶς ὑψηλότερα ἐπιτόκια. Γιά τό λόγο αὐτό, ὅλες οἱ χῶρες πού μετέχουν στή συμφωνία ἔπρεπε νά ἀνακοινώσουν στόν ΟΟΣΑ, ὁ ὁποῖος ἀσκεῖ καθήκοντα γραμματείας, τίς ἀνειλημμένες ἤδη ὑποχρεώσεις σχετικά μέ τούς ὅρους γιά ἐξαγωγικές πιστώσεις πού χορηγοῦνται γιά πώληση κεφαλαιουχικῶν ἀγαθῶν πρός τήν 'Ελλάδα, γιά τίς ὁποῖες συνεχίζονταν οἱ διαπραγματεύσεις γιά τή σύναψη συμβάσεων, χωρίς νά ἔχουν ἀκόμα ὁλοκληρωθεῖ·

ὅτι ἡ κατάσταση πού δημιουργήθηκε μέ τήν προσχώρηση τῆς 'Ελλάδας [1] συζητήθηκε ἐπανειλημμένα ἀπό τή συντονιστική ὁμάδα τῆς πολιτικῆς γιά τήν ἀσφάλιση τῶν πιστώσεων, γιά ἐγγυήσεις πιστώσεων καί γιά χρηματοδοτικές πιστώσεις («Ὁμάδα γιά τήν 'Ασφάλιση τῶν 'Εξαγωγικῶν Πιστώσεων») τοῦ Συμβουλίου, τό ὁποῖο εἶναι ἁρμόδιο ἀποκλειστικά γιά τόν τομέα τῶν πιστώσεων ἐξαγωγῶν πρός τρίτες χῶρες [2]. Κατά τή συνεδρίαση τῆς ὁμάδας στίς 13 Μαρτίου 1980, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς 'Επιτροπῆς διευκρίνησαν ὅτι ἀπό τήν 1η 'Ιανουαρίου 1981 ἰσχύει γιά τήν 'Ελλάδα τό ἄρθρο 92 τῆς συνθήκης. Δέν πρόκειται νά προκύψουν προβλήματα σέ συναλλαγές πού ἔχουν συμφωνηθεῖ καί γίνει πρίν ἀπό τήν ἡμερομηνία αὐτή. Ὅσον ἀφορᾶ ἤδη ἀνειλημμένες ὑποχρεώσεις ὑπό μορφή προσφορῶν, πού ἔγιναν ὡς μέρος τῶν διαπραγματεύσεων γιά συμβάσεις πού ἐκκρεμοῦσαν κατά τήν ἡμερομηνία τῆς προσχώρησης, μπορεῖ κανείς νά ὑποθέσει ὅτι ἡ 'Επιτροπή θά ἐφαρμόσει στήν περίπτωση αὐτή τό κριτήριο τῆς «καλῆς πίστης» («bona fide»)·

ὅτι κατά τή συνεδρίαση τῆς Ὁμάδας γιά τήν 'Ασφάλιση τῶν 'Εξαγωγικῶν Πιστώσεων, στίς 11 Νοεμβρίου 1980, διαπιστώθηκε ὅτι ἐνῶ δύο Κράτη μέλη εἶχαν λάβει μέτρα ἔτσι ὥστε νά μήν ὑπάρχουν ἀνειλημμένες ὑποχρεώσεις μετά τήν τελευταία προθεσμία τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1980, ὅλα τά ἄλλα Κράτη μέλη εἶχαν ἀνειλημμένες ὑποχρεώσεις μετά ἀπό τήν ἡμερομηνία αὐτή· ὅτι ἐξετάστηκε τό ἐνδεχόμενο μιᾶς συμβιβαστικῆς λύσης, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ τυπική ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 92 δέν θά ἴσχυε γιά συμβάσεις πού εἶχαν ὑπογραφεῖ πρίν ἀπό τίς 28 Φεβρουαρίου 1981, ἀλλά δέν ἀποφασίσθηκε, ἐνόψει τῆς θέσεως τῆς Γαλλίας, ἡ ὁποία θεωροῦσε τήν περίοδο αὐτή πολύ σύντομη·

ὅτι τελικά ὅταν ἡ ὁμάδα, στή συνεδρίασή της στίς 11 Δεκεμβρίου 1980, διαπίστωσε ὅτι ἡ διαφορά ἀπόψεων πού εἶχε παρουσιαστεῖ ἐξακολουθοῦσε νά ὑπάρχει, ὁ ἐκπρόσωπος τῆς 'Επιτροπῆς δήλωσε ὅτι ἡ 'Επιτροπή διατηρεῖ τό δικαίωμα, σύμφωνα μέ τά ἄρθρα 92 καί 93 τῆς συνθήκης, νά ἐξετάζει κατά περίπτωση ὑποχρεώσεις πού συνάπτονται μετά ἀπό τήν 1η 'Ιανουαρίου 1981 [3]·

ὅτι ὅταν στίς 23 Φεβρουαρίου 1981 ἡ γερμανική κυβέρνηση ζήτησε ἀπό τήν 'Επιτροπή παρέκκλιση, ὅσον ἀφορᾶ συμβάσεις γιά τήν κατασκευή ἑνός ἠλεκτροπαραγωγικοῦ σταθμοῦ, μέ τό ἐπιχείρημα ὅτι ἡ γαλλική

[1] Βλέπε 5921/80, ΕΠΕ (ἐμπορικές πιστώσεις καί ἐγγυήσεις) 18 τῆς 25. 3. 1980, 11248/80, ΕΠΕ 56 τῆς 17. 11. 1980.
[2] Βλέπε ἐντολή τῆς ὁμάδας (ΕΕ ἀριθ. 66 τῆς 27. 10. 1960, σ. 1339/60).
[3] Βλέπε 12461/80, ΕΠΕ 75 τῆς 16. 12. 1980.

κυβέρνηση συνέχιζε τήν πολιτική τῆς προσφορᾶς ἐπιδότησης ἐπιτοκίων, ἡ Ἐπιτροπή ἀποφάσισε ὅτι παρόμοια παρέκκλιση δέν εἶναι δυνατό νά ἐπιτραπεῖ, γιατί ἀντιστρατεύεται σέ θεμελιώδεις ἀρχές τῆς κοινοτικῆς πολιτικῆς. Ἡ θέση αὐτή γνωστοποιήθηκε στή γερμανική κυβέρνηση (1), ὅπως καί σέ ὅλα τά Κράτη μέλη (2), καί προειδοποιοῦσε ὅτι ἡ Ἐπιτροπή θά ἔκανε χρήση ὅλων τῶν ἐξουσιῶν πού τῆς δίνονται ἀπό τή συνθήκη γιά νά τήν ὑποστηρίξει·

ὅτι σέ μιά συνεδρίαση τῆς Ὁμάδας γιά τήν Ἀσφάλιση τῶν Ἐξαγωγικῶν Πιστώσεων, στίς 6 Μαΐου 1981, ὁ γερμανός ἀντιπρόσωπος πληροφόρησε τούς συνέδρους ὅτι ἡ Γαλλία συνέχιζε τήν τακτική τῆς προσφορᾶς ἐπιδοτούμενων δανείων, ὅσον ἀφορᾶ συμβάσεις γιά τίς ὁποῖες ἡ Ἐπιτροπή ἔχει καθορίσει τή θέση της, ὅπως καί σέ ἄλλες, γεγονός πού ἐπιβεβαίωσε ὁ γάλλος ἀντιπρόσωπος·

ὅτι γιά τό λόγο αὐτό, ἡ Ἐπιτροπή ἀποφάσισε, στίς 12 Μαΐου 1981, νά κινήσει τή διαδικασία πού προβλέπεται στό ἄρθρο 93 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης (3) γιά τίς ἤδη ἀνειλημμένες ὑποχρεώσεις τῆς γαλλικῆς κυβέρνησης, τίς ὁποῖες εἶχε γνωστοποιήσει στή γραμματεία τοῦ ΟΟΣΑ μέ ἡμερομηνία ἐκπνοῆς τήν 30ή Ἰουνίου 1981. Σύμφωνα μέ τίς σχετικές διατάξεις, ὅλα τά Κράτη μέλη (4) καί τά ἐνδιαφερόμενα μέρη (5) κλήθηκαν νά ὑποβάλουν τίς παρατηρήσεις τους·

II

ὅτι στίς παρατηρήσεις πού ὑπέβαλε στήν Ἐπιτροπή ἡ γαλλική κυβέρνηση ἰσχυρίστηκε ὅτι, καθώς ἡ Ἐπιτροπή ἄργησε νά υἱοθετήσει σαφή θέση, τά Κράτη μέλη ἔπρεπε νά λάβουν μέτρα γιά νά διαφυλάξουν τά συμφέροντά τους. Ὅπως εἶχε τεθεῖ τό ζήτημα ἀπό ἀρκετές ἀντιπροσωπεῖες στήν Ὁμάδα τοῦ Συμβουλίου, ἡ ὑπόσχεση καί ὄχι ἡ σύναψη τῆς σύμβασης δημιούργησε τήν ὑποχρέωση στόν τομέα τῆς ἀσφάλισης τῶν δανείων. Κατά τίς συζητήσεις τῆς Ὁμάδας τοῦ Συμβουλίου δέν εἶχε βρεθεῖ πρακτική λύση γιά τό πρόβλημα τῶν ἤδη ἀνειλημμένων ὑποχρεώσεων·

ὅτι ἡ γαλλική κυβέρνηση ἰσχυρίσθηκε, ἐξάλλου, ὅτι ἐφόσον ἡ Ἐπιτροπή δέχτηκε τήν ἀρχή τῆς ὕπαρξης ἀνειλημμένων ὑποχρεώσεων στήν Ἑλλάδα, ἀναγνώρισε ὅτι τά μέτρα αὐτά εἶναι σύμφωνα μέ τή συνθήκη. Δηλώνοντας στή συνεδρίαση τῆς Ὁμάδας γιά τήν Ἀσφάλιση τῶν Ἐξαγωγικῶν Πιστώσεων, στίς 11 Νοεμβρίου 1980, ὅτι ἦταν διατεθειμένη νά θεωρήσει ὅτι οἱ ἤδη ἀνειλημμένες ὑποχρεώσεις ἰσχύουν μέχρι τίς 28 Φεβρουαρίου 1981, προκειμένου νά ἀποφύγει μιά σειρά προβλημάτων πού εἶχαν ὑποδείξει τά Κράτη μέλη, ἡ Ἐπιτροπή παραδέχτηκε ὅτι, στήν περίπτωση τῆς Ἑλλάδας, οἱ μεταβατικές ρυθμίσεις ὑπό μορφή ἤδη ἀνειλημμένων ὑποχρεώσεων δέν ἦταν ἀσυμβίβαστες μέ τή συνθήκη·

ὅτι ἡ γαλλική κυβέρνηση εἶχε συνεπῶς τή γνώμη ὅτι, ἄν γίνει δεκτή ἡ ἀρχή τῶν ἤδη ἀνειλημμένων ὑποχρεώσεων, ὁ καθορισμός τοῦ χρόνου ἰσχύος τους ἦταν θέμα διαβαθμίσεως καί ὄχι ἀρχῆς. Θά μποροῦσε ὡστόσο νά ἐξεταστεῖ ὑπό τό φῶς τῆς πρακτικῆς πού ἐφαρμόζεται γενικά ἀπό τά Κράτη μέλη στόν τομέα αὐτό·

ὅτι οἱ γαλλικές ἀρχές τήρησαν αὐστηρά τίς γενικές νομικές ἀρχές, ὅταν ἐπικαλέστηκαν τήν εὐθυγράμμιση τῆς περιόδου ἰσχύος τῶν ἤδη ἀνειλημμένων ὑποχρεώσεών τους μέ τήν περίοδο ἰσχύος τῶν ὑποσχέσεων γιά παροχή ἐγγυήσεων, δηλαδή ἕξι μῆνες, οἱ ὁποῖες θεωροῦνται σάν συμβατική ἀνάληψη ὑποχρέωσης ἔναντι τοῦ ἀσφαλισμένου. Ἡ περίοδος τῶν ἕξι μηνῶν ἐπίσης συμφωνήθηκε γενικά ἀπό ὅλα τά μέρη, ὅταν τροποποιήθηκε παλαιότερα τό consensus. Ἑπομένως ἡ περίοδος τῶν δύο μηνῶν, ἐκτός τοῦ ὅτι ἔχει μικρή σημασία, μόνο αὐθαίρετος συμβιβασμός θά μποροῦσε νά θεωρηθεῖ·

ὅτι, τέλος, ἡ γαλλική κυβέρνηση προέβαλε τό ἐπιχείρημα ὅτι ἡ Ἐπιτροπή δέν μπορεῖ νά ἀσκεῖ κριτική στίς προσπάθειες ἐπίτευξης συμφωνίας γιά μιά εὔλογη μεταβατική περίοδο καί συγχρόνως νά ἀρνεῖται νά ἐπιλύσει, μέ τρόπο πού νά ἐκφράζει τίς ἐπιθυμίες τῶν Κρατῶν μελῶν, τό πρόβλημα τῆς ἰσότητας τῶν ὅρων ἀνταγωνισμοῦ μεταξύ τῶν ἐξαγωγέων τῆς ΕΟΚ καί τῶν ἐξαγωγέων τῶν τρίτων χωρῶν·

ὅτι ὁρισμένα Κράτη μέλη ὑπέβαλαν τίς παρατηρήσεις τους ὑποστηρίζοντας τή θέση τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἕνα Κράτος μέλος, ἰδιαίτερα, τόνισε ὅτι ἦταν ἀναγκαῖο νά ἐξασφαλίσει ἡ Ἐπιτροπή τό σεβασμό ἀπέναντι στήν ἄποψή της καί τήν υἱοθέτηση τῆς ἄποψης αὐτῆς ἀπό ὅλα τά Κράτη μέλη, γιατί, στήν ἀντίθετη περίπτωση, θά ἐπακολουθοῦσε σημαντική στρέβλωση τοῦ ἀνταγωνισμοῦ μεταξύ τῶν Κρατῶν μελῶν·

III

ὅτι ἡ Ἐπιτροπή κίνησε τή διαδικασία τοῦ ἄρθρου 93 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης γιά 121 ἤδη ἀνειλημμένες ὑποχρεώσεις τῆς γαλλικῆς κυβέρνησης γιά πιστώσεις μέ μειωμένα ἐπιτόκια σέ γαλλικές πωλήσεις πρός τήν Ἑλλάδα μέ ρητή ἡμερομηνία ἐκπνοῆς τήν 30ή Ἰουνίου 1981. Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 93 παράγραφος 3 τῆς συνθήκης, ἡ γαλλική κυβέρνηση δέν μπορεῖ νά προβεῖ στή χορήγηση τῆς ἐνίσχυσης μέχρις ὅτου ἡ Ἐπιτροπή ἐκδώσει τελική ἀπόφαση καί, ἀπό ὅσο γνωρίζει ἡ Ἐπιτροπή, ἡ γαλλική κυβέρνηση δέν ἔχει κάνει κάτι τέτοιο. Ἡ ἡμερομηνία ἐκπνοῆς τῶν ἤδη ἀνειλημμένων ὑποχρεώσεων ἔχει παρέλθει. Παρ' ὅλα αὐτά ἡ γαλλική κυβέρνηση, στό τέλεξ τῆς 11ης Ἰουνίου 1981, ὑποστήριξε ὅτι εἶναι ὀρθό νά συνεχίσει τήν προσφορά πιστώσεων μέ ἐπιδοτούμενο ἐπιτόκιο σέ πωλήσεις πρός τήν Ἑλλάδα καί μετά τήν προσχώρηση. Ἐπιπλέον ἡ ἐφαρμογή πιστώσεων μέ μειωμένα ἐπιτόκια στό ἐμπόριο μεταξύ τῶν Κρατῶν μελῶν ἐξακολουθεῖ νά ἀποτελεῖ θέμα σημαντικό. Ἡ Ἐπιτροπή ἔχει τή γνώμη ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νά δηλώσει σέ μιά ἀρνητική ἀπόφασή της, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 93 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης, τό ἀσυμβίβαστο τῶν ἐνισχύσεων αὐτῶν μέ τήν κοινή ἀγορά, παρά τό γεγονός ὅτι ἔχει παρέλθει ἡ ρητή ἡμερομηνία ἐκπνοῆς τῶν 121 ἤδη ἀνειλημμένων ὑποχρεώσεων γιά τίς ὁποῖες ἔχει κινηθεῖ ἡ διαδικασία·

(1) Τέλεξ 216134-IV τῆς 16. 3. 1981 πρός τή Μόνιμη Ἀντιπροσωπεία τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας.
(2) Τέλεξ 217492-IV τῆς 20. 3. 1981 πρός ὅλες τίς μόνιμες ἀντιπροσωπεῖες.
(3) SEC (81) 753 τῆς 12. 5. 1981.
(4) SG (81) Δ/6623, SG (81) Δ/6700.
(5) ΕΕ ἀριθ. C 136 τῆς 5. 6. 1981, σ. 2.

IV

ὅτι ἀπό τότε πού ἡ 'Ελλάδα προσχώρησε στίς Εὐρωπαϊκές Κοινότητες ἐφαρμόζονται οἱ διατάξεις τῆς συνθήκης ΕΟΚ στή χώρα αὐτή καί στίς σχέσεις της μέ τά ἄλλα Κράτη μέλη. Κρατική ἐνίσχυση, πού ἐπιτρέπει σέ ἐπιχείρηση ἑνός Κράτους μέλους νά προβεῖ σέ προσφορά ἀγαθοῦ σέ τιμή τεχνητά χαμηλότερη ἀπό αὐτήν πού προσφέρουν ἀνταγωνιστές ἄλλου Κράτους μέλους πού δέν παίρνουν ἐνίσχυση, στρεβλώνει τόν ἀνταγωνισμό εὐνοώντας ὁρισμένες ἐπιχειρήσεις ἤ τήν παραγωγή ὁρισμένων ἀγαθῶν, καί ἐπηρεάζει τίς μεταξύ τῶν Κρατῶν μελῶν συναλλαγές. 'Επομένως εἶναι ἀσυμβίβαστες μέ τήν κοινή ἀγορά, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 92 παράγραφος 1 τῆς συνθήκης. 'Ενίσχυση, ἡ ὁποία χορηγεῖται γιά τή μείωση τοῦ ἐπιτοκίου μιᾶς πίστωσης γιά χρηματοδότηση πώλησης ἀγαθοῦ πού παράγεται σέ ἕνα Κράτος μέλος, γιά νά ἐξαχθεῖ σέ ἄλλο, ἀποτελεῖ ἐξαγωγική ἐνίσχυση·

ὅτι, ὅσον ἀφορᾶ τίς ἐνισχύσεις γιά ἐξαγωγές, πού ἐφαρμόζονται στό ἐνδοκοινοτικό ἐμπόριο, ἡ 'Επιτροπή εἶχε πάντα τή γνώμη ὅτι εἶναι ἀσυμβίβαστες μέ τήν κοινή ἀγορά κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 92 παράγραφος 1 τῆς συνθήκης, καί δέν μποροῦν νά τύχουν καμιᾶς ἀπό τίς παρεκκλίσεις πού ὁρίζονται στό τρίτο μέρος τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ. Ἡ θέση αὐτή ὑποστηρίχθηκε καί ἀπό τό Δικαστήριο τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων στήν ἀπόφασή του γιά τίς ὑποθέσεις 6/69 καί 11/69 πού ἐκδικάστηκαν μαζί (γαλλικός προτιμησιακός ἀναπροεξοφλητικός τόκος) καί ἐπιβεβαιώθηκε μέ διάφορες εὐκαιρίες ἀπό τήν 'Επιτροπή. Μάλιστα, ὅταν τό Συμβούλιο ἐξέδωσε τήν ἀπόφαση γιά τό consensus, ἡ 'Επιτροπή καταχώρισε στά πρακτικά τοῦ Συμβουλίου τήν ἑξῆς δήλωση:

> «Ἡ 'Επιτροπή θεωροῦσε πάντα ὅτι σέ ἐξαγωγικές πιστώσεις, πού χορηγοῦν τά Κράτη μέλη στό ἐνδοκοινοτικό ἐμπόριο, (οἱ ἐνισχύσεις στίς ἐξαγωγές) εἶναι ἀσυμβίβαστες μέ τήν κοινή ἀγορά κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 92 τῆς συνθήκης.
>
> Ἡ παρούσα ἀπόφαση, πού βασίζεται στό ἄρθρο 113 καί ἀφορᾶ πιστώσεις γιά ἐξαγωγές σέ χῶρες μή μέλη, δέν ἐπηρέασε τή θέση αὐτή. Εἰδικότερα, δέν νομιμοποίησε τήν ἐνίσχυση πού δίνεται ἀπό τά Κράτη μέλη, πού χρησιμοποιοῦν τούς ὅρους πιστώσεων πού προβλέπονται στήν ἀπόφαση, στό ἐμπόριό τους μέ ἄλλα Κράτη μέλη.
>
> Ἡ 'Επιτροπή ἐπιφυλάχθηκε νά λάβει τά ἀπαιτούμενα μέτρα, σύμφωνα μέ τίς ἐξουσίες πού τῆς παρέχει τό ἄρθρο 92 τῆς συνθήκης, γιά νά θέσει τέλος σέ παρόμοιες ἐνισχύσεις, σέ περίπτωση πού ἐξακολουθοῦν νά ὑπάρχουν, ἤ νά τίς ἀπαγορεύσει, σέ περίπτωση πού Κράτος μέλος ἔχει τήν πρόθεση νά καθιερώσει νέες.» ·

ὅτι ἡ ἡμερομηνία προσχώρησης τῆς 'Ελλάδας, μέ ὁτιδήποτε συνεπάγεται αὐτή, ἦταν γνωστή τουλάχιστον ἀπό τίς 28 Μαΐου 1979, ὅταν ὑπογράφηκε ἡ συνθήκη προσχώρησης. Ὅσον ἀφορᾶ τούς κανονισμούς γιά τίς κρατικές ἐνισχύσεις, εἶχε ἀνακοινωθεῖ ἐπίσημα τόν Φεβρουάριο τοῦ 1977 (στήν τρίτη σύνοδο τῶν διαπραγματεύσεων γιά τήν προσχώρηση τῆς 'Ελλάδας στίς Εὐρωπαϊκές Κοινότητες σέ ἐπίπεδο 'Αναπληρωτῶν, στίς 28 Φεβρουαρίου 1977, ΣΥΝΔ-ΕΛ/10/77) ὅτι ἡ 'Ελλάδα δέν θεωρεῖ ἀπαραίτητο νά ζητήσει εἰδική ρύθμιση ἤ μεταβατικά μέτρα, ὅσον ἀφορᾶ τούς κανονισμούς γιά ἐνισχύσεις πού περιέχονται στή συνθήκη ΕΟΚ καί ὅτι οἱ κανόνες αὐτοί θά ἐφαρμόζονται στήν 'Ελλάδα ἀμέσως μετά τήν προσχώρηση· ἐπίσης, ὅτι κανένα Κράτος μέλος δέν ἐξέφρασε ἐπιφυλάξεις ὡς πρός αὐτό· ὅτι ἡ 'Επιτροπή, κατά τή διάρκεια τῶν συσκέψεων γιά τήν ἀσφάλιση ἐξαγωγικῶν πιστώσεων καί ἀπό τόν Μάρτιο 1980, διευκρίνησε μέ σαφήνεια τή θέση της·

ὅτι γι' αὐτό δέν ἔχει θέση τό ἐπιχείρημα τῆς Γαλλίας, ὅτι ἡ 'Επιτροπή καθυστέρησε νά προσδιορίσει τή θέση της. Ἡ γαλλική κυβέρνηση εἶχε ἀρκετό χρόνο στή διάθεσή της γιά νά λάβει τά ἀπαραίτητα μέτρα, προκειμένου νά ἐξασφαλίσει ὅτι οἱ ἁρμόδιες γαλλικές ἀρχές δέν θά προέβαιναν σέ ἀνάληψη συμβατικῶν ὑποχρεώσεων, ὅσον ἀφορᾶ πωλήσεις πρός τήν 'Ελλάδα μετά τήν ἡμερομηνία τῆς προσχώρησής της, πράγμα πού θά ἦταν ἀντίθετο μέ τή θέση αὐτή· ὅτι ἄλλα Κράτη μέλη δέν δυσκολεύτηκαν νά τό κάνουν·

ὅτι ἡ θέση τῆς 'Επιτροπῆς ἐπί τῆς ἀρχῆς δέν μεταβλήθηκε καί ἀπό τό γεγονός ὅτι τόν Νοέμβριο τοῦ 1980 ἀντιμετωπίστηκε τό ἐνδεχόμενο μεταβατικῆς περιόδου δύο μηνῶν, πράγμα πού στήν πραγματικότητα σήμαινε περίοδο μεγαλύτερη ἀπό τρεῖς μῆνες ἀπό τήν ἡμερομηνία τῆς συνάντησης. Ἡ χρονική αὐτή περίοδος, κατά τήν ὁποία ἡ 'Επιτροπή δέν θά ἐπενέβαινε ὁπωσδήποτε, εἶχε σάν σκοπό νά ἐπιτρέψει στούς ἐπίσημους ἀσφαλιστές πιστώσεων τῶν Κρατῶν μελῶν νά λάβουν τά ἀπαραίτητα μέτρα γιά τήν προσαρμογή·

ὅτι πρέπει ἐπίσης νά τονιστεῖ ὅτι οἱ ἁρμοδιότητες τῆς Ὁμάδας γιά τήν 'Ασφάλιση τῶν 'Εξαγωγικῶν Πιστώσεων τοῦ Συμβουλίου περιορίζονται σέ προβλήματα πού ἀφοροῦν τό συντονισμό τῶν δραστηριοτήτων τῶν Κρατῶν μελῶν στίς συναλλαγές τους μέ τρίτες χῶρες, καί ὅτι ἡ ἐφαρμογή τῶν κανονισμῶν τῆς συνθήκης γιά τίς κρατικές ἐνισχύσεις ἐναπόκειται ἀποκλειστικά στήν 'Επιτροπή·

ὅτι τό γεγονός ὅτι τά Κράτη μέλη τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ἀνέλαβαν μεταξύ τους ὑποχρεώσεις πού ἐπιβάλλουν αὐστηρότερη πειθαρχία γιά τά ἴδια παρά γιά τίς τρίτες χῶρες, αὐτό εἶναι συνυφασμένο μέ τή φύση τῆς Κοινότητας·

ὅτι ἡ ἐκ νέου καθιέρωση τῶν ἐξαγωγικῶν ἐνισχύσεων μέσα στήν Κοινότητα θά παραγνώριζε τήν ἀρχή τῆς ἑνότητας τῆς κοινῆς ἀγορᾶς, σύμφωνα μέ τήν ὁποία οἱ πωλήσεις στίς ἀγορές τῶν ἄλλων Κρατῶν μελῶν πρέπει νά ἔχουν τήν ἴδια μεταχείριση μέ τίς ἐσωτερικές συναλλαγές. 'Εφόσον οἱ ἐξαγωγικές ἐνισχύσεις δέν μποροῦν ἐξ ὁρισμοῦ νά ἐφαρμόζονται στήν ἐσωτερική ἀγορά, αὐτό θά ὁδηγοῦσε ἐπιπλέον σέ μιά κατάσταση στήν ὁποία οἱ ἀνταγωνιζόμενοι σέ μιά ἐσωτερική ἀγορά θά ἦταν σέ μειονεκτική θέση σέ σύγκριση μέ τούς ἀνταγωνιστές τους ἀπό ἄλλα Κράτη μέλη, κατάσταση ἀφόρητη, πού θά ὁδηγοῦσε σύντομα στή γενίκευση τῶν λειτουργικῶν ἐνισχύσεων, μεταξύ τῶν ὁποίων θά ἦταν καί ἐνισχύσεις γιά τήν προώθηση τῶν ἐθνικῶν πωλήσεων·

ὅτι τό consensus, πού ἐναρμονίζει τούς πιστωτικούς ὅρους ἀλλά ὄχι τά ποσά τῶν ἐνισχύσεων, ἀποτελεῖ ρεαλιστική λύση γιά τόν ἀνταγωνισμό στούς πιστωτι-

κούς ὅρους σέ διεθνές ἐπίπεδο, ἀλλά δέν παρουσιάζει ἱκανοποιητικό ὑπόδειγμα γιά ἐφαρμογή μέσα στήν ΕΟΚ. Δέν λαμβάνει ὑπόψη του ὅτι τό μειονέκτημα πού μποροῦν νά ἔχουν μέσα στήν Κοινότητα τά ὑψηλά ἐπιτόκια, γιά ὁρισμένες ἐπιχειρήσεις, ἀντισταθμίζεται ἤ ἀντανακλᾶται σέ ἄλλα στοιχεῖα τῆς δομῆς τοῦ κόστους τους καί εἶναι πρός ὄφελός τους. Τό νά γίνει ἀποδεκτό ὅτι κάποια ἐπιχείρηση ἀντισταθμίζει μέ κάποιο τρόπο ἕνα δυσμενή παράγοντα κόστους, θά μποροῦσε νά ὁδηγήσει σύντομα στήν ἀνάγκη νά ἀντισταθμίζονται καί σέ ἄλλα Κράτη μέλη ἄλλοι δυσμενεῖς παράγοντες κόστους, ὅπως τό ἐπίπεδο τῶν μισθῶν ἤ ἡ σημασία τῶν κοινωνικῶν βαρῶν, καί νά γίνουν ἀποδεκτές οἱ γενικές λειτουργικές ἐνισχύσεις. Κάτι τέτοιο εἶναι ἀπαράδεκτο σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 92 τῆς συνθήκης, τό ὁποῖο ὁρίζει ὅτι παρεκκλίσεις ἀπό τή γενική ἀρχή τοῦ ἀσυμβίβαστου τῶν ἐνισχύσεων μέ τήν κοινή ἀγορά δίνονται μόνο σέ ἐνισχύσεις πού συμβάλλουν στήν ἐπίτευξη ἑνός ἀπό τούς στόχους πού καθορίζονται στίς διατάξεις γιά παρέκκλιση,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΑΠΟΦΑΣΗ:

Ἄρθρο 1

Ἡ ἐπιδότηση ἐπιτοκίου γιά πιστώσεις πού χορήγησε ἡ κυβέρνηση τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας μέχρι τόν Ἰούνιο 1981, γιά τή χρηματοδότηση πωλήσεων γαλλικῶν προϊόντων πρός τήν Ἑλλάδα, ἀποτελεῖ ἐνίσχυση ἀσυμβίβαστη μέ τήν κοινή ἀγορά κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 92 παράγραφος 1 τῆς συνθήκης.

Ἄρθρο 2

Ἡ παρούσα ἀπόφαση ἀπευθύνεται στή Γαλλική Δημοκρατία.

Ἔγινε στίς Βρυξέλλες, στίς 17 Μαΐου 1982.

Γιά τήν Ἐπιτροπή

Frans ANDRIESSEN

Μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς